

Sygn. akt II AKzw 1178/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Zdzisław Pachowicz

Protokolant: Marzena Dobrowolska

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **M. B.**

zażalenia wniesionego przez prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 23 czerwca 2014r. (V Kow. 368/14/owz)

w przedmiocie odstąpienia od odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw

p o s t a n a w i a

zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014r. odstąpił o odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienie skazanego M. B. mimo, że ten skazany w okresie próby popełnił przestępstwo umyślne, za które orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Stanowisko swoje uzasadnił wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2013r. (SK 9/10), który stwierdził niekonstytucyjność art. 75 § 1 kk w części w jakiej nie przewiduje możliwości odstąpienia od zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonyj kary w wypadku skazania za przestępstwo popełnione w okresie próby na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Z dalszego wyводу tego Sądu wynika, że „treść art.75 § 1 kk jest tożsama z treścią art. 160 § 1 pkt 1 kkw” i dlatego w/w przepis kodeksu karnego wykonawczego też jest niekonstytucyjny - jak należy domniemywać w tej części, w której nie przewiduje możliwości odstąpienia od odwołania warunkowego zwolnienia, gdy skazany w okresie próby popełnił przestępstwo umyślne, za które wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na powyższe postanowienie złożył zażalenie prokurator, w którym zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. obrazę prawa karnego wykonawczego, a mianowicie art. 160 § 1 pkt 1 kkw polegającą na jego niezastosowaniu i odstąpieniu od odwołania wobec skazanego warunkowego przedterminowego zwolnienia na podstawie art. 160 § 1 pkt. 4 kkw, podczas gdy prawidłowo przeprowadzona ocena prawna nakazywała obligatoryjne odwołanie warunkowego zwolnienia;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na niesłusznym przyjęciu poprzez błędną wykładnię art. 75 § 1 kk, że przepis ten jest tożsamy z treścią art. 160 § 1 pkt 1 kkw i uznaniu braku przesłanek do jego stosowania, podczas gdy Sąd Był zobligowany do rozstrzygnięcia sprawy wyłącznie na podstawie art. 160 § 1 pkt 1 kkw.

W oparciu o powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i odwołanie wobec skazanego M. B. warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie prokuratora jest częściowo zasadne, a w szczególności w zakresie, w jakim zarzuca pominięcie przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy przepisu art. 160 § 1 pkt 1 kkw. Jednakże z uwagi na obrazę przez Sąd Okręgowy w toku postępowania przepisów Konstytucji RP konieczne jest uchylenie zaskarżonego postanowienia w celu ponownego przeprowadzenia postępowania w sposób, jaki przewiduje Konstytucja i ustawy. Przede wszystkim należy odnotować naruszenie przez Sąd I instancji art. 178 ust. 1 Konstytucji mówiącego o podleganiu sędziów ustawom, art. 193 Konstytucji wskazującego uprawnienia każdego sądu w wypadku powzięcia wątpliwości co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją oraz art. 190 ust. 3 Konstytucji określającego granice oddziaływania orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego.

Zupełnie nie do przyjęcia jest stanowisko Sądu Okręgowego jakoby wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczący jednego z wycinków normy art. 75 § 1 kk miał bezpośrednie przełożenie na przepis art. 160 § 1 pkt 1 kkw i dawał podstawy do stwierdzenia, że ten przepis kodeksu karnego wykonawczego jest także niekonstytucyjny. Sąd ten nie dostrzega, że wspomniany wyrok uchyła domniemanie konstytucyjności tylko badanego przepisu i tylko w takim zakresie, w jakim był przedmiotem oceny. Nie ma zaś żadnego znaczenia na ocenę konstytucyjności innych przepisów prawa, i to zawartych w innych aktach prawnych. Powoduje to, że gdyby nawet treść art. 75 § 1 kk była tożsama z treścią art. 160 § 1 pkt 1 kkw, jak ujmuje to Sąd Okręgowy, to w/w przepis Kodeksu karnego wykonawczego objęty jest domniemaniem konstytucyjności, które jest wiążące dla wszystkich organów władzy publicznej, w tym również dla sądów.

Uchwała SN z dnia 27 marca 2014r. (I KZP 30/13) na którą powołuje się Sąd I instancji odnosi się tylko do art. 75 § 1 kk w związku ze stwierdzeniem przez Trybunał jego niekonstytucyjności z jednoczesnym odroczone skutkiem derogacyjnym. Gdyby Sąd Okręgowy wnikliwie zapoznał się z uzasadnieniem tejże uchwały to mógłby przeczytać następujący fragment: „To właśnie z uwagi na to domniemanie sądy w procesie stosowania prawa nie mogą samodzielnie pominąć, jako podstawy rozstrzygnięcia, normy ustawowej, która ich zdaniem narusza konstytucję RP. W takim przypadku sąd może skierować pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego, by w ten sposób doprowadzić do uchylenia domniemania konstytucyjności i w efekcie usunąć niekonstytucyjną normę prawną z systemu prawa”.

W tym stanie rzeczy konieczne jest uchylenie zaskarżonego postanowienia, jako wydanego z obrazą Konstytucji i Kodeksu karnego wykonawczego. Rozpoznając ponownie tę sprawę Sąd I instancji winien zająć jasne stanowisko w kwestii czy ma jakiegokolwiek wątpliwości co do konstytucyjności art. 160 § 1 pkt 1 kkw, a jeżeli tak, to zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 193 Konstytucji. Jeżeli zaś tych wątpliwości nie ma, to winien normę zawartą w tym przepisie zastosować, do czego zobowiązuje go art. 178 ust. Konstytucji. Niedopuszczalne jest natomiast w procesie wykładni odrzucanie przez sąd normy ustawowej w przypadku uznania jej przez siebie za sprzeczną z Ustawą zasadniczą.

W związku z powyższym postanowiono – jak na wstępie.